

Overal, in elke straat schier, waren van die huizingen, pompeuze gebouwen in 17e of 18e eeuwse weelde opgericht, maar nu verwaarloosd en verveloos met scheuren in de monumentale stoepen, barsten in de paarse ruiten en dreigende bouwvalligheid in de uitstekende burchtorentjes.

Als dan de laatste uit zoo'n oud geslacht was ten grave gedragen of verdreven, dan staarden de gesloten vensters een wijle blind en somber over de verlaten stoep; de koperen belring op den verveloozen deurstaaf verkleurde snel tot een groenig brons; kinderen schommelden daags op de piepende scherpe schakels der kettingen om de stoep; uit een gootlek druppelde het staag en naargeestig; ergens voor een hoog venster was nog een grauw gescheurd gordijn blijven hangen; er was een sterke holheid in de davering der karren, zoo ze langs de leege woning reden.

Tot eindelijk op een morgen de deur onkiesch-wijd gaapte, diepachterin een kijk gaf op den verwaarloosden tuin; in de kil grauwe gang liepen mannen af en aan; ze besmeurden de stoep met klodderige veegenmortel en ze pruimden en spogen overal; anderen droegen gebinten aan, waarmee ze in lompheid wat paarse ruiten vernielden; een paar dagen later kwam er dan een steiger en nog wat later werd het dak glanzend vernieuwd en blinkende gele verf glom weldra op gootlijst en gevelranden.

Een kruidenier had het gekocht of een zaak in heerenkleeding étaleerde voor de vervormde ramen van het oude salet de wanstaltigheden zijner groteske deftigheid.

Er was een sprankeling als van frisch spuitend groen in het najaarsloof en de opgeverfde daken en gevels der oude huizingen glommen in de Octoberzon.

De herfst ging door het loover en de herfst was gekomen over het Middelburgsch patriciaat; over de boomkruinen en over de deftige woonsteden lag de zonneglans als een lentelijke herleving, maar die schijnbloei was de herfstleugen van het onkeerbaar verval.

(Wordt vervolgd).

